HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

15 septembrie 2011 *

În cauza C-138/10,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Administrativen sad Sofia-grad (Bulgaria), prin decizia din 8 martie 2010, primită de Curte la 15 martie 2010, în procedura

DP grup EOOD

împotriva

Direktor na Agentsia „Mitnitsi",

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul A. Tizzano, președinte de cameră, domnii J.-J. Kasel, A. Borg Barthet, M. Ilešič (raportor) și doamna M. Berger, judecători,

* Limba de procedură: bulgara.

avocat general: domnul P. Cruz Villalón,
grefier: doamna C. Strömholm, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 17 martie 2011,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru Direktor na Agentsia „Mitnitsi”, de domnul V. Tanov, precum și de doamnele S. Valkova, N. Yotsova și S. Yordanova, în calitate de agenți;

— pentru guvernul bulgar, de doamna E. Petranova și de domnul T. Ivanov, în calitate de agenți;

— pentru guvernul ceh, de domnii M. Smolek și V. Štencel, în calitate de agenți;

— pentru guvernul spaniol, de domnul M. Muñoz Pérez, în calitate de agent;

— pentru guvernul olandez, de doamnele C. Wissels și M. Noort, în calitate de agenți;

— pentru Comisia Europeană, de doamna P. Mihaylova și de domnul B.-R. Killmann, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 9 iunie 2011,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea articolului 4 punctul 5, a articolului 8 alineatul (1) prima liniuță și a articolelor 62, 63 și 68 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 1791/2006 al Consiliului din 20 noiembrie 2006 (JO L 363, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 7, p. 15, denumit în continuare „Codul vamal").

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între DP grup EOOD (denumită în continuare „DP grup"), pe de o parte, și Direktor na Agentsia „Mitnitsi" (directorul Agenției vămilor), pe de altă parte, în legătură cu o acțiune formulată de această societate având ca obiect anularea unei declarații vamale întocmite în numele ei.

Cadrul juridic

Codul vamal

3 Al șaselea considerent al Codului vamal are următorul cuprins:

„[A]vând în vedere importanța majoră a comerțului exterior pentru Comunitate, formalitățile și controalele vamale ar trebui eliminate sau păstrate la un nivel minim."

4 Articolul 4 din Codul vamal prevede:

„În sensul prezentului cod, se aplică următoarele definiții:

[…]

5. «Decizie» reprezintă orice act administrativ al autorităților vamale în domeniul legislației vamale care reglementează un anumit caz, un astfel de document având efecte juridice asupra uneia sau mai multor persoane anume sau care pot fi identificate; acest termen cuprinde *inter alia* informații tarifare obligatorii în sensul articolului 12.

[…]

17. «Declarație vamală» reprezintă documentul în care o persoană indică în forma și modalitatea prevăzută dorința de a plasa mărfurile sub un anumit regim vamal.

[…]”

5 Articolul 59 alineatul (1) din acest cod prevede:

„Toate mărfurile destinate plasării sub un regim vamal fac obiectul unei declarații pentru regimul vamal respectiv.”

6 Articolul 62 din codul menționat prevede:

„(1) Declarațiile scrise se fac pe un formular corespunzător modelului oficial recomandat în acest scop. Ele se semnează și conțin toate detaliile necesare aplicării dispozițiilor care reglementează regimul vamal pentru care se declară mărfurile.

(2) Declarația trebuie însoțită de toate documentele solicitate pentru aplicarea dispozițiilor care reglementează regimul vamal pentru care se declară mărfurile.”

7 Potrivit articolului 63 din Codul vamal:

„Declarația care respectă condițiile prevăzute la articolul 62 este acceptată de autoritățile vamale pe loc, cu condiția ca mărfurile la care se referă să fie prezentate în vamă."

8 Articolul 66 din codul menționat are următorul cuprins:

„(1) La cererea declarantului, autoritățile vamale invalidează o declarație deja acceptată atunci când acesta furnizează dovada că mărfurile au fost declarate dintr-o eroare pentru regimul vamal corespunzător acestei declarații sau că, datorită unor împrejurări speciale, plasarea mărfurilor sub un regim vamal pentru care au fost declarate nu se mai justifică.

Cu toate acestea, atunci când autoritățile vamale au informat declarantul în legătură cu intenția lor de a examina mărfurile, nu se acceptă o cerere de invalidare a declarației decât după ce verificarea a avut loc.

(2) Declarația nu se invalidează după ce s-a acordat liberul de vamă, cu excepția situațiilor definite în conformitate cu procedura comitetului.

(3) Invalidarea declarației nu are efect asupra aplicării dispozițiilor penale în vigoare."

9 Articolul 68 din Codul vamal prevede:

„Pentru verificarea declarațiilor pe care le-au acceptat, autoritățile vamale pot:

(a) efectua un control al documentelor care fac obiectul declarației și al documentelor de însoțire. Autoritățile vamale pot solicita declarantului să prezinte și alte documente în scopul verificării acurateței datelor de referință din declarație;

(b) examina mărfurile și preleva mostre pentru analize sau pentru verificări detaliate."

10 Articolul 71 din codul menționat prevede:

„(1) Rezultatele verificării declarației sunt utilizate în scopul aplicării dispozițiilor care reglementează regimul vamal sub care sunt plasate mărfurile.

(2) Atunci când nu s-a procedat la verificarea declarației, dispozițiile menționate la alineatul (1) se aplică pe baza datelor de referință cuprinse în declarație."

Regulamentul de aplicare

11 Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului nr. 2913/92 (JO L 253, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 7, p. 3), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 214/2007 al Comisiei din 28 februarie 2007 (JO L 62, p. 6, denumit în continuare „Regulamentul de aplicare"), prevede la articolul 199 alineatul (1):

„Fără a se aduce atingere eventualei aplicări a dispozițiilor penale, depunerea la biroul vamal a unei declarații semnate de către declarant sau reprezentantul acestuia îl obligă pe acesta ca, în conformitate cu dispozițiile în vigoare, să răspundă de:

— corectitudinea informațiilor înscrise în declarație;

— autenticitatea documentelor anexate

și de

— respectarea tuturor obligațiilor ce decurg din plasarea respectivelor mărfuri sub regimul avut în vedere."

12 Articolul 251 din acest regulament prevede:

„Prin derogare de la articolul 66 alineatul (2) din [C]od[ul vamal], declarația vamală poate fi invalidată după acordarea liberului de vamă, în următoarele situații:

[…]”

Acțiunea principală și întrebările preliminare

13 La 13 martie 2007, DP grup, prin intermediul unui mandatar, a depus la Mitnichesko byuro Kremikovtsi (biroul vamal din Kremikovtsi) din Sofia (Bulgaria) o declarație vamală referitoare la importul din Brazilia a unor „pulpe de curcan dezosate și congelate, condimentate cu piper alb” în scopul de a le pune în liberă circulație.

14 Declarația vamală menționată a fost acceptată de administrația vamală în aceeași zi. Un agent vamal a semnat declarația și a făcut mențiunea următoare pe versoul documentului:

„S-a efectuat controlul documentelor cu privire la caseta nr. 44, conform articolului 218 din [Regulamentul de aplicare]. Codul mărfurilor de la caseta nr. 33 corespunde descrierii mărfii de la caseta nr. 31 și [tarifului integrat al Comunităților Europene instituit la articolul 2 din Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 al Consiliului din 23 iulie 1987 privind Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful vamal comun (JO L 256, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 4, p. 3)]. Valoarea în vamă, stabilită conform articolului

29 din Codul vamal. Marfa nu beneficiază de preferințe tarifare. Condițiile pentru plasarea mărfurilor sub regimul «punerii în consum» sunt îndeplinite. Proces-verbal nr. 120/13.03.2007 privind verificări detaliate la aeroportul din Sofia. Întrucât existau suspiciuni în privința corectitudinii clasificării tarifare, au fost prelevate mostre în vederea efectuării unor analize de către laboratorul central de chimie […]"

15 Procesul-verbal nr. 120/13.03.2007 privind controlul mărfii precizează la punctul 13 că marfa prezentată corespunde, având în vedere tipul și cantitatea acesteia, cu marfa indicată în declarația vamală și că au fost preluate mostre în vederea efectuării unor analize de laborator.

16 Suma reprezentând valoarea taxelor la import, calculată în funcție de poziția tarifară declarată de DP grup, și anume 22 646,88 BGN, a fost înscrisă în caseta corespunzătoare din declarația vamală.

17 La 25 martie 2007, administrația vamală a acordat liberul de vamă pentru marfa importată.

18 Pe baza rezultatului expertizei, printr-o scrisoare din 17 aprilie 2007, administrația vamală a informat DP grup despre faptul că, în opinia sa, clasificarea tarifară a mărfii menționate era incorectă și că acest fapt constituia o încălcare a legislației vamale.

19 În consecință, administrația vamală a stabilit creanțe suplimentare, și anume, suma de 49 754,31 BGN, cu titlu de taxe vamale, și suma de 11 293,75 BGN, cu titlu de taxă pe valoarea adăugată, precum și dobânzi de întârziere la aceste sume, și a invitat DP grup să le plătească.

20 DP grup a introdus o acțiune la Administrativen sad Sofia-grad, prin care a solicitat anularea declarației vamale din 13 martie 2007, pentru motivul că taxele la import în valoare totală de 22 646,88 BGN, menționate în această declarație, au fost calculate în mod greșit.

21 Reiese din decizia de trimitere că DP grup a susținut în fața instanței menționate că declarația vamală în discuție în acțiunea principală constituie un act administrativ care poate fi contestat în justiție. Astfel, cu toate că recunoaște că nu a indicat poziția tarifară corectă, DP grup consideră că, în măsura în care poziția respectivă a fost acceptată de administrația vamală, prin semnătura aplicată de agent în momentul acceptării declarației vamale, poziția menționată a fost „confirmată" de această administrație. Astfel, declarația vamală ar reprezenta o declarație de voință expresă din partea autorităților vamale și ar crea atât drepturi, cât și obligații pentru declarant, fapt care i-ar conferi natura unui act atacabil.

22 În susținerea acțiunii sale, DP grup a afirmat că poziția tarifară incorectă indicată în declarația vamală în discuție în acțiunea principală atrage după sine nulitatea acestei declarații. DP grup a susținut de asemenea că taxele vamale calculate în temeiul declarației nelegale nu erau conforme cu obiectivele reglementării vamale bulgare și că, din acest motiv, îi cauzau un prejudiciu.

23 La 21 iulie 2008, Administrativen sad Sofia-grad a pronunțat o ordonanță prin care a constatat inadmisibilitatea acțiunii, pentru motivul lipsei unui act administrativ atacabil, întrucât, potrivit acestei instanțe, declarația vamală completată de declarant și acceptată de autoritățile vamale nu era un act care putea fi contestat în justiție.

24 DP grup a formulat o cale de atac împotriva acestei ordonanțe în fața Varhoven administrativen sad (Curtea Administrativă Supremă), care a considerat că, deși declarația vamală în discuție în acțiunea principală a fost completată chiar de declarant, aceasta

constituie, pentru motivele prezentate la punctul 21 din prezenta hotărâre, un act administrativ individual care afectează în mod indiscutabil interesele declarantului. Varhoven administrativen sad, ale cărei indicații cu privire la interpretarea și la aplicarea legii sunt, potrivit dreptului bulgar, obligatorii în cadrul instrumentării ulterioare a cauzei, a trimis cauza, în vederea continuării procedurii, la aceeași secție a Administrativen sad Sofia-grad.

25 Instanța de trimitere consideră că soluționarea cauzei principale depinde de interpretarea dispozițiilor aplicabile de drept al Uniunii în domeniul vamal și că această cauză ridică, în special, problema întinderii și a conținutului controlului conformității declarațiilor vamale cu condițiile prevăzute la articolul 62 din Codul vamal și, mai concret, problema dacă, în cadrul acestui control, autoritățile vamale sunt obligate să verifice dacă poziția tarifară indicată de declarant este corectă.

26 În plus, instanța de trimitere precizează că, atunci când poziția indicată nu este corectă și atunci când ea nu face obiectul unei rectificări ulterioare, conform articolului 65 din Codul vamal, autoritățile vamale au dreptul să aplice sancțiuni declarantului pentru încălcarea vamală săvârșită și în special să confiște marfa și să dispună de aceasta în cadrul procedurii prevăzute în acest scop de legislația națională. Potrivit acestei instanțe, este evident că scopul acțiunii cu care a fost sesizată este de a evita consecințe juridice defavorabile DP grup, precum cele arătate mai sus.

27 În aceste condiții, Administrativen sad Sofia-grad a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) În împrejurările din acțiunea principală, articolul 63 din [Codul vamal] trebuie interpretat în sensul că impune autorității vamale să se limiteze la examinarea conformității declarației vamale cu cerințele articolului 62 [din acest cod],

efectuând doar un control al documentelor în măsura prevăzută la articolul 68 din [codul menționat] și să adopte o decizie privind acceptarea declarației vamale doar în temeiul documentelor prezentate, atunci când există îndoieli privind corectitudinea codului tarifar al mărfurilor și când este necesară o expertiză în vederea stabilirii acestui cod?

2) În împrejurările din acțiunea principală, decizia autorității vamale privind acceptarea imediată a declarației vamale în conformitate cu articolul 63 din [Codul vamal] trebuie considerată o decizie a unei autorități vamale în sensul articolului 4 punctul 5 coroborat cu articolul 8 alineatul (1) prima liniuță din [codul menționat], în special având în vedere întreg conținutul declarației vamale efectuate, când, în același timp, există următoarele împrejurări:

(a) decizia autorității vamale privind acceptarea declarației vamale a fost adoptată doar în temeiul documentelor prezentate împreună cu declarația vamală;

(b) la momentul efectuării controalelor necesare, înainte de acceptarea declarației vamale, exista suspiciunea că respectivul cod tarifar declarat al mărfii nu era corect;

(c) la momentul efectuării controalelor necesare, înainte de acceptarea declarației vamale, informațiile privind conținutul mărfurilor declarate, care sunt relevante în scopul stabilirii corecte a codului tarifar, erau incomplete;

(d) la momentul examinării care a avut loc anterior acceptării declarației, a fost prelevată o mostră pentru efectuarea unei expertize în vederea stabilirii corecte a codului tarifar al mărfii?

3) În împrejurările din acțiunea principală, articolul 63 din [Codul vamal] trebuie interpretat în sensul că:

(a) permite contestarea în justiție a legalității acceptării declarației vamale după acordarea liberului de vamă, sau că

(b) acceptarea declarației vamale nu poate fi contestată în justiție, întrucât aceasta doar înregistrează declararea mărfurilor la autoritățile vamale și stabilește momentul nașterii datoriei vamale aferente importului și întrucât aceasta nu reprezintă o decizie a unei autorități vamale privind problemele referitoare la clasificarea tarifară corectă și la cuantumul taxelor vamale datorate în temeiul acestei declarații?"

Cu privire la întrebările preliminare

28 Trebuie amintit că, în cadrul procedurii instituite la articolul 267 TFUE, numai instanța națională, care este sesizată cu soluționarea litigiului și care trebuie să își asume răspunderea pentru hotărârea judecătorească ce urmează a fi pronunțată, are competența să aprecieze, luând în considerare particularitățile cauzei, atât necesitatea unei hotărâri preliminare pentru a fi în măsură să pronunțe propria hotărâre, cât și pertinența întrebărilor pe care le adresează Curții (a se vedea în special Hotărârea din 2 aprilie 2009, Elshani, C-459/07, Rep., p. I-2759, punctul 40, și Hotărârea din 16 decembrie 2010, Skoma-Lux, C-339/09, Rep., p. I-13251, punctul 21).

29 Cu toate acestea, în cadrul procedurii menționate, este de competența Curții să ofere instanței naționale un răspuns util care să îi permită să soluționeze litigiul cu care a fost sesizată. Din această perspectivă, Curtea trebuie, dacă este cazul, să reformuleze întrebările care îi sunt adresate. În plus, misiunea Curții este de a interpreta toate dispozițiile de drept al Uniunii care le sunt necesare instanțelor naționale pentru a statua în cauzele cu care sunt sesizate, chiar dacă respectivele dispoziții nu sunt expres indicate în întrebările adresate de aceste instanțe (a se vedea în acest sens, în special, Hotărârea din 8 martie 2007, Campina, C-45/06, Rep., p. I-2089, punctele 30 și 31, Hotărârea din 26 iunie 2008, Wiedemann și Funk, C-329/06 și C-343/06, Rep., p. I-4635, punctul 45, precum și Hotărârea din 14 octombrie 2010, Fuß, C-243/09, Rep., p. I-9849, punctul 39).

30 În această privință, pe de o parte, reiese din decizia instanței de trimitere că acțiunea cu care aceasta a fost sesizată are ca obiect anularea declarației vamale în cauză în acțiunea principală, iar nu anularea acceptării acestei declarații, ca atare. Pe de altă parte, reiese din dosar că DP grup a solicitat anularea declarației menționate după acordarea de către administrația vamală a liberului de vamă pentru marfa în discuție în acțiunea principală.

31 În aceste condiții, prin întrebările formulate, instanța de trimitere urmărește să afle dacă prevederile dreptului Uniunii în domeniul vamal trebuie interpretate în sensul că un declarant poate, după acordarea de către autoritățile vamale a liberului de vamă pentru mărfurile în cauză, să solicite unei instanțe anularea declarației vamale referitoare la aceste mărfuri.

32 Pentru a răspunde la întrebările astfel reformulate, trebuie să se examineze natura și conținutul declarației vamale.

33 După cum rezultă din articolul 59 alineatul (1) din Codul vamal, dreptul vamal al Uniunii consacră principiul potrivit căruia toate mărfurile destinate plasării sub un regim vamal fac obiectul unei declarații pentru regimul vamal respectiv.

34 Astfel, stabilirea elementelor necesare pentru aplicarea reglementării vamale mărfurilor este efectuată nu pe baza constatărilor autorităților vamale, ci pe baza informațiilor furnizate de declarant.

35 În consecință, astfel cum rezultă din articolul 4 punctul 17 din Codul vamal, declarația vamală reprezintă documentul în care o persoană indică în forma și modalitatea prevăzută dorința de a plasa mărfurile sub un anumit regim vamal. Din acest motiv, declarația respectivă, având în vedere natura sa de act unilateral, nu constituie o „decizie" în sensul articolului 4 punctul 5 din codul menționat.

36 În ceea ce privește declarațiile vamale scrise, articolul 68 din codul menționat conferă autorităților vamale dreptul de a verifica informațiile furnizate de declarant.

37 În scopul exprimat în al șaselea considerent al Codului vamal de a păstra la un nivel minim formalitățile și controalele vamale, acest cod nu impune autorităților vamale să efectueze în mod sistematic astfel de verificări. În acest mod, potrivit articolului 71 alineatul (2) din codul menționat, atunci când nu s-a procedat la verificarea declarației vamale, dispozițiile care reglementează regimul vamal sub care sunt plasate mărfurile se aplică în funcție de informațiile cuprinse în această declarație.

38 Sistemul descris mai sus, care nu prevede că declarațiile vamale trebuie să facă în mod sistematic obiectul unor verificări, presupune ca declarantul să le furnizeze autorităților vamale informații exacte și complete. Astfel, articolul 199 alineatul (1) prima liniuță din Regulamentul de aplicare prevede că depunerea la biroul vamal a unei declarații semnate de declarant sau de reprezentantul său îl obligă pe acesta ca, în conformitate cu dispozițiile în vigoare, să răspundă de corectitudinea informațiilor înscrise în declarație.

39 În această privință, trebuie subliniat că, astfel cum a precizat avocatul general la punctul 29 din Concluzii și contrar opiniei susținute de DP grup în fața instanței de trimitere, atunci când autoritățile vamale acceptă o declarație vamală semnată de declarant sau de reprezentantul acestuia, articolul 63 din Codul vamal le impune acestor autorități să se limiteze la verificarea respectării condițiilor prevăzute în această dispoziție și la articolul 62 din codul menționat. În consecință, atunci când acceptă o declarație vamală, aceste autorități nu se pronunță cu privire la corectitudinea informațiilor furnizate de declarant, pentru care acesta își asumă responsabilitatea. Astfel, rezultă din cuprinsul articolului 68 din codul menționat că acceptarea declarației nu lipsește autoritățile respective de posibilitatea de a verifica ulterior și, eventual, chiar și după acordarea liberului de vamă acuratețea acestor informații.

40 Obligația care revine declarantului de a furniza informații exacte se extinde și la stabilirea subpoziției corecte cu ocazia clasificării tarifare a mărfii (a se vedea, prin analogie, Hotărârea din 23 mai 1989, Top Hit Holzvertrieb/Comisia, 378/87, Rec., p. 1359, punctul 26), în caz de îndoială, declarantul menționat având posibilitatea să solicite în prealabil autorităților vamale informații tarifare obligatorii în temeiul articolului 12 din Codul vamal.

41 Obligația menționată mai sus implică drept corolar principiul irevocabilității declarației vamale, odată ce aceasta a fost acceptată, excepțiile de la acest principiu fiind definite în mod strict de reglementarea Uniunii în domeniu.

42 Astfel, deși Codul vamal nu prevede posibilitatea ca declarantul să obțină anularea declarației vamale întocmite de acesta, articolul 66 alineatul (1) primul paragraf din codul menționat îi permite declarantului să solicite autorităților vamale invalidarea unei declarații acceptate deja de acestea, cu condiția să furnizeze dovada că mărfurile au fost declarate dintr-o eroare pentru regimul vamal corespunzător acestei declarații sau că, datorită unor împrejurări speciale, plasarea mărfurilor sub un regim vamal pentru care au fost declarate nu se mai justifică.

43 Articolul 66 alineatul (2) din Codul vamal prevede că declarația nu se invalidează după ce s-a acordat liberul de vamă, cu excepția anumitor situații. Aceste situații sunt definite la articolul 251 din Regulamentul de aplicare.

44 Din cuprinsul articolului 66 menționat anterior rezultă că, atunci când declarantul solicită din proprie inițiativă invalidarea declarației vamale, cererea sa trebuie adresată autorităților vamale, iar nu instanțelor.

45 Astfel, în urma aprecierii pe care o efectuează, autoritățile menționate trebuie fie să respingă cererea declarantului prin decizie motivată, sub rezerva unei acțiuni în justiție, fie să procedeze la invalidarea solicitată (a se vedea, prin analogie, Hotărârea din 20 octombrie 2005, Overland Footwear, C-468/03, Rec., p. I-8937, punctul 50).

46 În ceea ce privește împrejurarea că, potrivit instanței de trimitere, scopul acțiunii cu care a fost sesizată de DP grup este de a se evita aplicarea unor eventuale sancțiuni acestei societăți, pentru încălcarea referitoare la clasificarea tarifară greșită a mărfii importate, efectuată cu ocazia întocmirii declarației vamale în discuție în acțiunea principală, este suficient să se sublinieze că, potrivit articolului 66 alineatul (3) din Codul vamal, invalidarea declarației nu are efect asupra aplicării dispozițiilor penale în vigoare.

47 În plus, în ceea ce privește instrucțiunile date de Varhoven administrativen sad instanței de trimitere, trebuie amintit că în jurisprudența Curții s-a statuat că dreptul Uniunii se opune ca o instanță națională, căreia îi revine sarcina de a se pronunța asupra unei cauze după trimiterea spre rejudecare dispusă de o instanță superioară sesizată cu recurs, să aibă obligația să respecte, în conformitate cu dreptul procesual național, dezlegarea dată problemelor de drept de către instanța superioară, în cazul în care aceasta consideră, având în vedere interpretarea pe care a solicitat-o Curții, că acea dezlegare nu este conformă cu dreptul Uniunii (Hotărârea din 5 octombrie 2010, Elchinov, C-173/09, Rep., p. I-8889, punctul 32).

48 Având în vedere cele ce precedă, trebuie să se răspundă la întrebările adresate că dispozițiile de drept al Uniunii în domeniul vamal trebuie interpretate în sensul că un declarant nu îi poate solicita unei instanțe anularea declarației vamale întocmite de acesta, atunci când declarația menționată a fost acceptată de autoritățile vamale. În schimb, în condițiile prevăzute la articolul 66 din Codul vamal, declarantul poate solicita autorităților menționate invalidarea declarației respective, chiar și ulterior acordării de către aceste autorități a liberului de vamă. În urma aprecierii pe care o efectuează, autoritățile menționate trebuie fie să respingă cererea declarantului prin decizie motivată, sub rezerva unei acțiuni în justiție, fie să procedeze la invalidarea solicitată.

Cu privire la cheltuielile de judecată

49 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

Dispozițiile de drept al Uniunii în domeniul vamal trebuie interpretate în sensul că un declarant nu îi poate solicita unei instanțe anularea declarației vamale întocmite de acesta, atunci când declarația menționată a fost acceptată de autoritățile vamale. În schimb, în condițiile prevăzute la articolul 66 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 1791/2006 al Consiliului din 20 noiembrie 2006, declarantul poate solicita autorităților menționate invalidarea declarației respective, chiar și ulterior acordării de către aceste autorități a liberului de vamă. În urma aprecierii pe care o efectuează, autoritățile menționate trebuie fie să respingă cererea declarantului prin decizie motivată, sub rezerva unei acțiuni în justiție, fie să procedeze la invalidarea solicitată.

Semnături